

KATY BIRCHALL

DIARI D'UNA

Estrella Polar

KATY BIRCHALL

DIARI D'UNA

Estrella Polar

Titol original: *The It Girl. Team Awkward*

Publicat per primera vegada el 2015 a la Gran Bretanya per Egmont UK Limited

© del text: Katy Birchall, 2015

© de la traducció: Esther Roig, 2018

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2018

Fotocomposició: Lozano Faisano, S.L.

ISBN: 978-84-9137-566-1

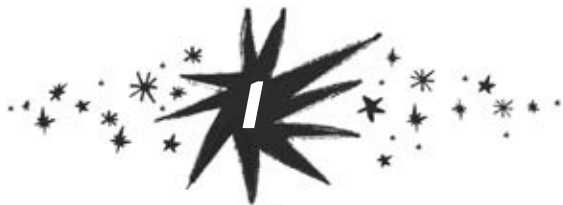
Dipòsit legal: B. 10.262-2018

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor
i està qualificat com a **paper ecològic**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

De: jess.delby@zingmail.co.uk

A: anna_huntley@zingmail.co.uk

Assumpte: Estàs exagerant

Vas caure de cul en un test, i què? No n'hi ha per a tant.

J x

De: anna_huntley@zingmail.co.uk

A: jess.delby@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: Estàs exagerant

No, tens raó. No n'hi ha per a tant. No n'hi ha per a tant que circuli per YouTube un vídeo meu sense poder sortir d'un test on he caigut de cul, que ha estat vist per MILIONS DE PERSONES.

Abraçada, jo xxx

De: jess.delby@zingmail.co.uk

A: anna_huntley@zingmail.co.uk

Assumpte: T'equivoques

Perdona, però ja T'AGRADARIA ser tan famosa. No l'han vist milions de persones, només uns quants milers. Deixa-m'ho mirar i et diré una xifra concreta.

ALÇA. Té gairebé dos milions de visualitzacions! Ha pujat molt en l'última hora.

Saps què vol dir? Que gairebé dos milions de persones t'han vist intentant sortir d'un test!

És el millor dia de la meva vida.

J x

De: anna_huntley@zingmail.co.uk

A: jess.delby@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: T'equivoques

No sortiré mai més de l'armari de l'aspiradora. Tant me fa que el pare m'intenti temptar amb aquella safata de rotllets d'ànec que m'ha deixat a la porta. Els ensumo. Fins i tot ha tancat el Dog a la cuina perquè no se'ls cruspeixi. Es pensa que és molt llest. HA.

És evident que no em coneix gaire si es pensa que em pot temptar perquè surti de l'amagatall amb uns estúpids rotllets d'ànec.

Sincerament, em tinc una mica més de respecte que tot això. A sobre, tot és culpa seva. Si no fos per ell, ara no seria la riota de TOT el país.

Abraçada, jo, xxx

De: jess.delby@zingmail.co.uk
A: anna_huntley@zingmail.co.uk
Assumpte: Què?!

Explica'm com pot ser culpa del teu pare?

J x

De: jess.delby@zingmail.co.uk
A: anna_huntley@zingmail.co.uk
Assumpte: HOLA

Que hi ets? Fa gairebé un quart que t'he enviat l'últim correu?

Per què no agafes el mòbil? Ets ben inútil amb el mòbil.

J x

De: anna_huntley@zingmail.co.uk
A: jess.delby@zingmail.co.uk
Assumpte: Re: HOLA

Perdona el retard, és que m'estava col·locant bé els coixins. Si m'he de quedar aquí tancada la resta de la vida, almenys que l'armari sigui còmode.

No puc agafar el mòbil perquè l'he apagat. He tingut una quantitat bestial de trucades i missatges de gent que em demanava que els expliqués la moguda del test i les notificacions m'estaven fent tornar boja.

Abraçada, jo xxx

De: jess.delby@zingmail.co.uk

A: anna_huntley@zingmail.co.uk

Assumpte: A mi no m'enganyes

Has sortit a agafar els rotllets d'ànec, oi?

J x

De: anna_huntley@zingmail.co.uk

A: jess.delby@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: A mi no m'enganyes

De cap manera. Per qui m'has pres? No soc tan dèbil. Per favor. Tingues una mica de fe.

Ja t'ho he dit, estava posant bé els coixins.

Abraçada, jo xxx

De: jess.delby@zingmail.co.uk

A: anna_huntley@zingmail.co.uk

Assumpte: Para de mentir

Ja. Segur que el teu pare ha blocat la porta amb el peu quan has tret la mà per agafar els rotllets d'ànec, i per això has hagut de parlar amb ell una estona. És per això que has tardat quinze minuts a contestar?

J x

De: anna_huntley@zingmail.co.uk

A: jess.delby@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: Para de mentir

Acabo de rebre aquest missatge del teu pare:

«Hola, Jess, soc Nick Huntley. L'Anna es nega a sortir de l'armari de l'aspiradora una altra vegada. Pots provar

de parlar amb ella? S'està menjant els rotllets d'ànec que li he deixat a fora. He parlat amb ella, però ha intentat tancar la porta i m'ha aixafat el peu. N.»

J x

De: anna_untley@zingmail.co.uk

A: jess.delby@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: Para de mentir

On vols anar a parar?

Abraçada, jo xxx

De: jess.delby@zingmail.co.uk

A: anna_huntley@zingmail.co.uk

Assumpte: Fas riure

Digue'm per què penses que és culpa del teu pare.

J x

De: anna_huntley@zingmail.co.uk

A: jess.delby@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: Fas riure

HOLA. És evident que és culpa seva.

Ell és qui havia de fer aquella festa estúpida de prometatge a l'estúpida casa de l'Helena, on té aquelles palmeres estúpides ficades en immensos testos estúpids, amb què les víctimes innocents poden ensopegar per darrere, caure-hi de cul i llavors ser gravades amb el mòbil estúpid d'algú mentre intenten sortir-ne amb penes i treballs.

Si s'hagués quedat solter i no s'hagués promès amb l'ac-

triu més famosa del món no hauria caigut de cul al test d'una palmera i ara estaria vivint en PAU.

I, a més, per què GRAVA la gent en comptes d'ajudar-me a sortir?! Això és el que no funciona avui dia al món. Per què ho graven? PER QUÈ?!

Abraçada, jo xxx

De: jess.delby@zingmail.co.uk

A: anna_huntley@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: Fas riure

Perquè et vas plegar dins del test amb les cames sortint per fora i bellugant els braços i feia molta gràcia.

L'he afegit als meus preferits. I l'he marcat. Ara el puc fer aparèixer a la pantalla només amb un clic.

El meu pare l'ha vist cinc vegades. Diu que l'enviarà a tots els seus companys de feina demà a primera hora.

J x

De: anna_huntley@zingmail.co.uk

A: jess.delby@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: Fas riure

Tothom es riurà de mi fins al segle que ve. Aquesta és la pitjor manera de començar un trimestre.

Com és que des que vaig començar a Woodfield fa un trimestre he estat la riota oficial de l'escola?

Abraçada, jo xxx

De: jess.delby@zingmail.co.uk
A: anna_huntley@zingmail.co.uk
Cc: dantheman@zingmail.co.uk
Assumpte: Temps desesperats

Caure de cul en un test de palmera no és la pitjor manera de començar un trimestre, Anna. Això ho vas fer el trimestre passat. Vas calar foc a la Josie Graham, per si no te'n recordes.

Mira, he afegit el Danny a la conversa perquè t'animi.

Danny, l'Anna està disgustada perquè causa furor a YouTube. Li vols dir alguna cosa perquè se senti millor?

J x

De: dantheman@zingmail.co.uk
A: jess.delby@zingmail.co.uk
Cc: anna_huntley@zingmail.co.uk
Assumpte: Re: Temps desesperats

M'he mirat el vídeo i, de fet, vas caure en una planta de *Dracaena Lisa*, Anna, no una palmera, tot i que sovint es confonen amb palmeres perquè tenen una forma semblant. El nom *Dracaena Lisa* procedeix del mot grec *drakaina*, que significa «drac». Això és perquè, si talles la tija de la *Dracaena*, el suc que treu s'assembla a la sang del drac.

Danny

De: anna_huntley@zingmail.co.uk

A: dantheman@zingmail.co.uk

Cc: jess.delby@zingmail.co.uk

Assumpte: Ah, doncs llavors res

Detesto la meva vida.

Ja ens veurem a l'escola.

Abraçada, jo, xxx

De: jess.delby@zingmail.co.uk

A: anna_huntley@zingmail.co.uk;

dantheman@zingmail.co.uk

Assumpte: Re: Ah, doncs llavors res

Tres milions de visualitzacions i pujant!

J x

—Saps què? Crec que al final tot això encara et farà ser més popular —va dir la Jess, repenjan-se a la porta del vàter.

—Com, exactament?

—Per començar. —Va agafar d'una revolada la motxilla, i el llibre de química va caure al terra del lavabo. La Jess va fer una ganyota—. Et fa... propera.

—Propera?! —Em vaig acostar els genolls al pit, fent equilibris per no caure de la tapa del vàter.

—Sí. —La Jess es va moure cap al costat del vàter i es va inclinar d'una manera rara per collir el llibre de perfil, gairebé fregant-me els genolls amb el front—. Propera. Ets del poble, com ho era la princesa de Gal·les.

—No recordo que la Diana, princesa de Gal·les, caigués de cul en un test —vaig rondinar.

—Segurament perquè llavors no hi havia mòbils —va dir la Jess, per consolar-me.

—Quina vergonya.

La Jess em va mirar. Veia que no se sentia tan solidària després que l'obligués a entaforar-se amb mi en un vàter abans que comencés el primer dia d'escola del trimestre d'estiu.

—Ja et parles amb ton pare? —va preguntar.

Vaig sospirar. La veritat era que segurament el que havia passat a la festa de prometatge del pare i l'Helena no era culpa seva. Però tot el que havia passat fins llavors segur que sí.

El normal seria pensar que la teva vida millorarà una mica després que el teu pare decideixi casar-se amb l'actriu més famosa del món, cosa que vol dir que de sobte no sols tindràs una futura madrastra que té dos Oscars exposats al moble bar sinó també una futura germanastra que resulta ser la *it girl* més famosa de la Gran Bretanya.

Però noooooo. Des que el pare va fer la seva sobtada revelació el trimestre passat:

1. M'he convertit en enemiga dels alumnes més populars del meu curs.
2. Sense voler he intentat prendre-li el xicot a l'Abella Reina.
3. Sense voler he socarrimat els cabells a la seva millor amiga.
4. M'he quedat penjada cap per avall en una cascada davant de tot el meu curs, amb la samarreta de Wolverine a la vista de tothom.
5. M'he convertit involuntàriament en una *it girl* per a la premsa i gairebé vaig perdre els meus dos millors amics, la Jess i el Danny, quan vaig intentar fer-ho servir per ser més popular.
6. He cantat *Fama!* davant de TOTA l'escola, desafinant i sense música.
7. He caigut de cul en un test, i el vídeo de la gesta s'ha fet viral.

O sigui que sí, podríem dir que el prometatge, molt públic, i per sorpresa, del pare no m'ha ajudat gaire a créixer personalment i emocionalment com a adolescent.

I, sí, em va empipar molt que l'Helena decidís fer la festa a casa en comptes de fer-la en un club exclusiu i superguai de Londres. Per l'amor de Déu, el pare es casa amb l'actriu més famosa del món i on tria celebrar la festa de prometatge? A casa d'ella.

Què voleu que us digui: és decebedor.

Però bé. Suposo que teòricament no va ser culpa seva que caigués en aquell test. Ni tan sols culpo l'Helena per tenir plantes de *Dracaena* Lisa a casa. Algunes persones poden pensar que és una decoració innecessària per a un rebedor. I, sí, algunes persones potser haurien pensat a treure-les d'un espai on hi havia d'haver els convidats.

Però he decidit passar per alt aquesta falta de criteri. Perquè, en el fons, de la meva humiliació només se'n pot culpar una persona: la persona que va inventar els rotllets de salsitxa.

Ho vaig dir a la Jess.

—Els dones la culpa als rotllets de salsitxa?

—No. Només a la persona que els va inventar —vaig afirmar—. Ho he intentat buscar a internet. No hi ha ningú concret, però què t'hi jugues que era algú que tenia un gat.

No sé per què, però la Jess semblava perplexa.

—Què tenen a veure els gats amb això? I per què estem parlant de rotllets de salsitxa?

—Perquè —vaig explicar amb cansament— aquesta és la raó principal que ens trobem en aquest embolic!

A la festa, estava escoltant tan tranquil·la la Marianne Montaine, la meva aviat germanastra *it girl*, cantant les excel·lències del Tom Kyzer, el seu famosíssim xicot i estrella del rock. Però el pare se'm va endur perquè em volia presentar uns autors que eren amics

seus de la seva vida anterior. No parlaven precisament de temes interessants com estrelles del rock, només d'història i política, coses que no importen a ningú.

Per sort vaig veure un cambrer que es passejava amb una safata de rotllets de salsitxa i al meu cap es va formar un pla de fugida.

—Perdoneu-me —vaig dir en general—. Vaig a buscar un rotllet de salsitxa.

El cambrer se n'havia anat cap a la cuina i el vaig seguir. Però quan vaig fer un cop d'ull enrere per veure si algú em mirava, el cambrer va tornar amb una altra gran safata de rotllets de salsitxa. Vaig girar per esquivar-lo, ell va fer un crit, em vaig espantar amb el crit, vaig perdre l'equilibri i vaig caure de cul sobre el test.

La Jess em va mirar parpellejant.

—I ara els has agafat mania als rotllets de salsitxa?

—A l'inventor dels rotllets de salsitxa. Els rotllets de salsitxa en si no en van tenir cap culpa.

—És una història genial que no hi ha per on agafar-la —va dir la Jess—. Ara podem sortir del vàter? És que aquí no hi ha lloc per a totes dues.

—Però allà fora hi ha gent.

—Sí, i segur que es moren de ganes de sentir la història del rotllet de salsitxa i el test.

—Jess, no facis broma. Corre per tot internet. Tothom es riurà de mi. Una altra vegada.

—Estic segura que no riuran. I si riuen els faré callar.

—M'ho promets?

—Sí.

—D'acord, doncs. —Em vaig rendir.

La Jess va obrir la porta del vàter i va sortir com va poder men-

tre jo anava cap a la pica feta un sac de nervis, alhora que mirava si hi havia moros a la costa. Em va seguir.

—Molt millor. —Va sospirar, va tornar a deixar la motxilla a terra per poder passar-se els dits pels cabells davant del mirall—. A veure, què estava dient?

La porta es va obrir mentre parlava i van entrar dues noies de dos cursos per sota nostre xerrant animadament. Quan ens van veure, es van parar i llavors una va buscar alguna cosa a la motxilla i va treure un quadern.

—Hola, Anna —va dir amb veu aguda, apropant-se'm—. Em pots signar això?

La Jess em va somriure per donar-me ànims. Aquella noia no podia ser una dels quatre milions de persones que havien vist el vídeo del test.

—I tant —vaig dir amb la meua veu més sofisticada, agafant el bolígraf rosa lluent que m'oferia i fent una *AH* sinuosa sobre la pàgina.

—Gràcies! —va dir rient—. Que caiguessis de cul i aixafessis la planta va ser molt divertit.

Vaig mirar ràpidament la Jess. Estava més que a punt de veure com feia callar aquella noia.

—Va ser hilarant, oi? —va xisclar la Jess; llavors va veure la meua cara i va callar de cop—. Però no... no feia tanta gràcia.

Vaig prémer els llavis i llavors, amb el cap ben alt, vaig sortir del lavabo passant pel costat de les dues noies. Mentre la porta es tancava vaig sentir que la primera noia parlava.

—Ho posaré a eBay.

—D'acord, no ha estat la millor esbrancada que he fet —va reconèixer la Jess tot caminant al meu costat pel passadís—, però a partir d'ara m'enfadaré molt amb qualsevol que gosi esmentar testos.

Va esperar amb paciència que introduís el codi al pany del meu armari.

—Ei, a algú li sobra un test?

No vaig donar al Danny la satisfacció de girar-me.

—No, Danny —va dir la Jess amb severitat—. No està bé.

—Ei —va reaccionar ell a la defensiva—. Vas ser tu la que em vas dir que havies enviat el vídeo als teus familiars del Canadà.

Vaig mirar la Jess acusadorament. Ella va aixecar les mans.

—Això no ha passat, t'ho juro. Et juro que no l'he enviat als meus quatre parents del Canadà i tampoc al meu cosí segon de Nova Zelanda.

—Anima't —va dir el Danny alegrement, clavant-me el colze—. Passarà.

—Pot passar ràpidament? —vaig dir en veu molt baixa, vigilant un grup d'alumnes que tenien els ulls enganxats al mòbil. Van esclatar a riure i em van mirar.

—Tens coses molt més importants en què pensar —va dir la Jess, amb un somriure que se li va escampar lentament a la cara—. Com el teu xicot.

Vaig envermellir furiosament.

—El Connor no és el meu xicot.

—Potser encara no, però feu molt bona parella —va dir la Jess, tan fresca—. Tots dos sou rarets de mena.

—L'has vist sovint aquestes vacances? —va preguntar el Danny mentre la Jess li esvalotava els rínxols rossos. Ell li va apartar la mà.

—Una mica —vaig dir baixet, mirant al voltant per assegurar-me que no hi fos. Encara no entenia com podia ser que continués agradant al Connor, el superguapo, dibuixant de còmics, perfecte en tots els sentits, que feia que em suessin les mans només

somrient-me, malgrat totes les coses ridícules que havia fet jo el trimestre passat. Bé, em semblava que encara li agradava...—. Vam veure algunes pel·lis.

—liiii? —va preguntar la Jess.

—I què?

Va sospirar.

—Totes les vacances que et faig la mateixa pregunta i que tu l'esquives. No et pensis que no me n'he adonat.

—No sé de què em parles —vaig dir, girant-me per centrar-me en el contingut del meu armari amb l'esperança que la Jess no es burlés de la vermellor de les meves galtes.

—Us heu... fet un petó?

—Jess! —vaig exclamar, i vaig tenir la sort de clavar-me un cop de cap amb la porta de l'armari, que s'havia començat a tancar darrere meu.

—Sí o no, rotllera, més que rotllera? —La Jess va riure i va tornar a obrir la porta de l'armari mentre jo em fregava el cap.

—No ha sorgit.

El Danny va alçar les celles.

—Em sorprèn.

—Per què?

—És evident que us agradeu. —Va arronsar les espatlles—. Però suposo que aquestes coses no es poden forçar.

—Molt bé, doctor Casanova —va dir la Jess en to burleta—. Des de quan saps res d'aquestes coses?

—Casanova no era doctor. —El Danny va fer cara d'exasperació—. El que vull dir és que el Connor i l'Anna són tots dos tímds. O, no ho sé, suposo que vull dir que l'Anna és una mica sapastre socialment.

—No soc sapastre socialment —vaig protestar.

Tots dos em van mirar.

—En fi —va cridar la Jess—. Com és que el Connor no se t'ha llançat a sobre?

—JESS! —vaig xisclar, desesperada perquè abaixés la veu.

Malgrat que em molestés la falta de subtileza de la Jess, de fet era una pregunta que també m'havia fet jo. El Connor i jo no ens havíem vist gaire durant les vacances de Pasqua. Jo havia tingut un munt de compromisos, com ara els actes de famosos als quals em veig obligada a anar ara amb l'Helena i la Marianne, i el Connor havia anat a classes d'art i havia treballat en la seva tira còmica, *La fabulosa it girl*.

Tanmateix. Hi havia hagut prou oportunitats perquè ho fes. Llançar-se'm a sobre.

—No n'has de fer res.

Vaig buscar els llibres i me'ls vaig entaforar a la motxilla.

—Sí, home, sempre hi ha coses a fer. Hi has estat pensant, ho veig —va dir la Jess de broma.

—Que no. Bé, una mica, potser.

—Ehem. —La Sophie Parker, l'Abella Reina de Woodfield, passava pel costat amb la seva omnipresent escudera, la Josie Graham. Per la cara de mala lluna de la Josie, era evident que no m'havia perdonat per haver-li socarrimat els cabells el trimestre passat.

—Hola, Anna —va dir la Sophie amb fredor.

—Hola, Sophie, com han anat les vacances?

—Molt bé. Les he passat gairebé totes amb el Brendan.

Em vaig esgarriar. El Brendan era el noi més popular de l'escola. El trimestre passat l'hi havia pres sense voler (i provisionalment) a la Sophie només perquè volia demostrar que era popular. Però ara ja estava oblidat. Més o menys.

—Que bé.

—Sí —va dir amb mala llet la Josie, per darrere la Sophie—.

Perquè surt amb el Brendan. I està molt bé... sortir amb el Brendan.

El Danny va riure per sota el nas.

—Gràcies, Josie —va dir la Sophie en to baix i amenaçador. La Josie es va posar vermella.

—La senyoreta Duke et vol veure al seu despatx, Anna —va dir la Sophie, mirant-se les ungles perfectament pintades—. No està malament que et cridin al despatx de la directora el primer dia del trimestre. Ah, no et descuidis de mirar la llista de competicions del dia de l'esport. L'he posada al tauló d'anuncis.

—El Departament d'Esports ha demanat a la Sophie que la pengés a primera hora —va afegir la Josie, tan cofoia com si li haguessin demanat que aparegués a la coberta de *Vogue*.

—Dono per fet que et presentaràs candidata a capitana de l'equip dels Frarets aquest any, Jess? —La Sophie va alçar una cella—. És clar que no seran competència per a mi..., seré la líder dels Àligues.

—De fet, no —va contestar la Jess amb calma mentre jo les mirava perplexa. Frarets? Àligues? Què m'havia perdut?—. Aquest trimestre em vull centrar en el meu projecte artístic i la fotografia. O sigui que no t'has d'amoïnar perquè et refregui el trofeu quan guanyin els Frarets. Segur que la nostra capitana farà els honors per mi.

—Oh, peeeer faaaavor! —va dir la Sophie amb desdeny—. Fa anys que els Frarets no guanyen els Àligues! Tothom sap que no teniu cap possibilitat. A més —em va mirar de dalt a baix—, no és que els Frarets tinguin... el millor equip aquest any. Anna, sé que ets un Fraret. Bona sort —va dir amb ironia—. No crec que hi hagi curses de llançar-se al test, o sigui que podries fallar en totes les competicions. —Es va girar i se'n va anar passadís avall, amb la Josie rient sorollosament al seu costat.

Vaig mirar la Jess, despistada.

—Oh, no t'hi amoïnís, després ja t'explicaré tot això del dia de l'esport.

—Daixò..., i l'esbroncada severa que havies promès quan sortís el tema del test?

—Merda!